

ULRICH HORST PETERSEN

Overtid

69 STYKKER

TIDERNE SKIFTER

Overtid

© 2010 Ulrich Horst Petersen/Tiderne Skifter

Forlagsredaktion; Claus Clausen

Sats: An:Sats, Espergærde

Tryk: Special-trykkeriet, Viborg

ISBN 978-87-7973-4203

TIDERNE SKIFTER

Læderstræde 5, 1. sal · 1201 København K

Tlf. 33 18 63 90 · Fax 33 18 63 91

e-mail: tiderneskipfer@tiderneskipfer.dk · www.tiderneskipfer.dk

Tisvilde

Forår – Sommer 2009

„Arme og Ben“

Solstrålen rammer mit armbåndsur og reflekteres på endevæggen skråt overfor. Den lille lysplet springer omkring og står stille, sitrende, som for mange år siden. Det var en yndet sport dengang at blænde intetanende forbipasserende med et lommespejl. Der gik rygter om, at én endda havde fået „Arme og Ben“ til at køre i grøften på den måde. Det var sikkert løgn, for „Arme og Ben“ kørte under alle omstændigheder så slingrende, at en tur i grøften snarere ville være en logisk følge af kørslen end af hans pludselige mangel på udsyn. Det havde han selv skyllet bort med pilsnere, især på lønningsdagen, når han tog turen fra Jernbanehotellets slyngelstue på kryds og tværs gennem byen, højt råbende, fulgt af hujende unger på vejen ud mod sin bolig et sted i omegnen af Nordre Ringvej.

Slingrende og dinglede forsvinder han ud ad Roskilde Landevej og min erindring, forbi den kors-

OVERTID

fæstede, biblioteket og politistationen. Betjentene derinde konstaterer, at nu er han der igen.

Jeg ved intet om ham, ud over at han var „Arme og Ben“, en figur i byen, arbejdsmand, i hvert fald i ny og næ, og en af dem, for hvem lønningsdagens brandert må have været ugens højdepunkt i et tilbagevendende fald ned mod en bund, der ikke fandtes.

Det var i 1948/49, før den økonomiske vækst satte ind efter krigen, før velfærdsstaten, før social opstigning ikke blot blev den almindelige norm, men en reel mulighed også for arbejdsmænd og deres børn, og lønningsdagens sanseløse druknen af alle nederlagenes ydmygelser begyndte at tilhøre fortiden.

Før det samfund, vi nu lever i, som er så forskelligt fra sin egen fortid, at det er lige så svært at forstå, hvordan det er, og hvordan det er blevet sådan som at genkende sig selv på gulnede fotografier i gamle albums og kasser på loftet, taget af forældre, onkler og tanter eller fremmede, vi aldrig vidste hvem var.

Lyspletten er den samme.

Den korsfæstede

Den korsfæstede stod, eller rettere sagt: hang, foran kirken og præstegården, vendt ud mod Roskilde Landevej. Man kunne ikke undgå at se ham, hvis man skulle gennem byen, hvad de fleste skulle, det var den mest almindelige grund til at komme dér. Det var en udpenslet, frygtelig fremstilling af lidelseshistorien.

Som dreng havde jeg et nært forhold til ham. Jeg vil tro, det var, fordi min far var blevet likvideret af modstandsbevægelsen, og jeg derved umiddelbart oplevede forkastelsen af kærligheden, et elsket menneskes udstødelse af fællesskabet med mennesker, der var overbevist om deres egen ret, og overførte denne historie på hans. Jeg kan ikke sige, at han blev en hjælper eller frelser, snarere en lidelsesfælle, men på en egenartet måde, idet det var min historie, der belyste hans og ikke omvendt, måske fordi hans blev overleveret i en form, der i mit

OVERTID

sind berøvede krucifikset dets rystende, umiddelbart overvældende realitet, blødgjorde den, tilførte den noget harmløst, medgørligt, omgængeligt, i skikkelse af netop frelsermanden, hvis død angiveligt havde forsonet menneskene med lidelsen, og som sluttelig fór til himmels for at sidde selv tredje med Gud og Helligånden og øve gengæld på Dommens dag. Det var forståeligt, ræsonnabelt, regnskab gik op, men lidelsen tog det ikke fra mig.

Senere, da jeg var 18, førte denne modsætning, som vel var det, Søren Kierkegaard byggede sin kirkekamp på, til at jeg meldte mig ud af folkekirken, ikke fordi jeg tillagde den stor magt og betydning, men fordi den ikke betød noget og altså i værste fald bidrog til harmløsheden og omgængeligheden, hvad jeg i ungdommelig absolutthedstrang for mit vedkommende lige så lidt ville medvirke til som Ibsens Brand og den uomgængelige Georg Brandes. At jeg derved ubevidst stadig identificerede mig med min far, om end nok så harmløst – en udmeldelse af en døende institution kan ikke siges at svare til en likvidering, hvor heroisk man end føler sig, når man melder sig ud – skænkede jeg ikke en tanke.

I dag er krucifikset væk, men det skal man næp-

Den korsfæstede

pe lægge andet i, end at det mørnede, eller at der blev brug for plads til biler foran kirken, og at der på det tidspunkt, jeg ved ikke nøjagtigt hvornår, men det har vel været i 1960'erne, åbenbart ikke var stemning for at rejse et nyt dér. Eller at stemningen var sådan, at tanken om at rejse et nyt slet ikke faldt nogen ind.

Skuddene

Da jeg kom i skole igen, efter at min far var blevet begravet i en anden by, sagde en klassekammerat, at de havde kunnet høre skuddene helt derude, hvor han boede, selv om det var i den anden ende af byen, forbi biblioteket, politistationen og Ndr. Ringvej. Måske syntes han, det var imponerende, at det havde lavet sådan et spektakel, det er ikke alle fædres død, der foregår så højlydt. Ingen af de andre nævnte det.